

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

APRIL 2016

No. 3

ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ

Η πρώτη περιπέτεια
του Λέμι Κόσιον
γραμμένη από τον
ΤΖΙΜΜΥ ΚΟΡΙΝΗ

Πλησιάζουν Χριστούγεννα του 1954 και ο Απόστολος Μαγγανάρης, ιδρυτής του θρυλικού περιοδικού «Μάσκα», με βοηθό του τον 17χρονο τότε Τζίμυ Κορίνη, ετοιμάζουν το πρώτο τεύχος της 3^{ης} Περιόδου της «Μάσκας». Στους κινηματογράφους παίζονται με τεράστια επιτυχία οι ταινίες του Λέμι Κόσιον, με πρωταγωνιστή τον Eddie Constantine. Ο Μαγγανάρης εκφράζει την ευχή να είχαν μια περιπέτεια του Κόσιον για να τη δημοσιεύσουν στο πρώτο κιάλας τεύχος, αλλά σύντομες περιπέτειες του Κόσιον σε βιβλίο δεν υπάρχουν, απ' ό,τι γνωρίζουν. «Θα σου γράψω εγώ μία!» του λέει ο πιτσιρικάς. «Αντε να κουρεύεσαι!» του απαντάει ο Μαγγανάρης. «Θα σου γράψω εγώ μία!» επιμένει ο θρασύς πιτσιρικάς, που έχει δει όλες τις ταινίες του Λέμι Κόσιον και ξέρει τον ήρωα και πραγματοποιεί την... απειλή του κι ο Μαγγανάρης ενθουσιάζεται και δημοσιεύει την περιπέτεια, που μόλις κατεβάσατε από τα «βαουλα», στο πρώτο τεύχος της 3^{ης} Περιόδου της «Μάσκας» δημιουργώντας έναν ακόμα «υπερήρωα» που λάρτρει το αναγνωστικό κοινό. Δεν είναι αριστούργημα, απλά, είναι μια ιστορία γραμμένη από έναν 17χρονο παθιασμένο με το αστυνομικό αφήγημα από τα γεννοφάσκια του.

Σατανική σκηνοθεσία

Ο άσος G-Man πίστευε ότι μια καλή μέρα αρχίζει με ένα φιλί, αλλά δεν άργησε να διαπιστώσει ότι η καλή μέρα δεν φαίνεται πάντοτε από το πρωί!

Χαστούκια, φιλιά και δολάρια

ΟΝΟΜΑΖΟΜΑΙ Λέμι Κόσιον. Είμαι Ομοσπονδιακός Πράκτορας και δουλειά μου είναι να ανακατεύομαι σε κάθε είδους βρομοδουλειά, όποτε το απαιτεί η υπηρεσία μου. Μέχρι σήμερα, έχω ανακατευτεί σε πολλές τέτοιες. Αυτή, όμως, που θα σας αφηγηθώ, αφορά την ιδιωτική μου ζωή, παρ' όλο που άρχισε μέσα στο

γραφείο μου, σ' ένα από τα κτίρια του FBI. Ας πάρουμε τα πράγματα με την σειρά, όμως:

Εκείνη την εποχή είχα την εντύπωση - ακόμα την έχω, εδώ που τα λέμε - πως η καλή μέρα αρχίζει με ένα... φιλί. Και μάλιστα ένα φιλί δοσμένο από τον Τζιν Μεί που, τον τελευταίο καιρό, είχε σταλεί από το Υπουργείο Δικαιοσύνης να βοηθήσει τον γερο-Κόσιον στα καθήκοντά του. Φυ-

σικά, επειδή δεν είχαμε πολλές δουλειές, το ρίξαμε έξω – που λέει ο κόσμος. Έτσι, λοιπόν, περιμένοντας ένα πρωί με ύφος πιτσιρικά που αργούν να σερβίρουν το πρωινό του, κάθομαι στην πολυθρόνα του γραφείου μου, έχω τα πόδια μου ακουμπισμένα πάνω του και φουμάρω τσιγάρα – το ένα πίσω από το άλλο.

Ξαφνικά, ανοίγει η πόρτα χωρίς να προηγηθεί χτύπος κι αντί για την ξανθομάλλα Τζιν ορμάει μέσα η κοκκινομάλλα ηθοποιός του θεάτρου Νόρα Φάρλεϊ, κουβαλώντας μαζί της μια πνοή αρώματος που μου σπάζει τη μύτη.

«Γεια σου, διάσημε,» μου λέει, με ειρωνικό τόνο στη φωνή της.

Φαντάζομαι ότι τα μάτια μου έχουν πεταχτεί έξω από τις κόγχες τους και πως το στόμα μου χάσκει σαν πολεμίστρα μισογκρεμισμένου κάστρου. Με τούτη την κοκκινομάλλα, πριν γίνει διάσημη, είμαστε στενοί φίλοι. Ίσως και ερωτευμένοι. Από την στιγμή, όμως, που «ντεμπουτάρησε» στο θέατρο κι άρχισαν να την κυνηγούν οι θαυμαστές της, με παράτησε, και δεν με νοιάζει καθόλου που το λέω. Αν ξέρατε κι εσείς τις γυναίκες όπως τις ξέρει ο μπαρμπα-Κόσιον, το ίδιο θα κάνατε. Παρ' όλα αυτά, δεν την μισούσα και πιστεύω πως ούτε και μ' εκείνη συνέβαινε κάτι τέτοιο.

«Γεια σου, γόησσα,» καταφέρνω να πω σε μια στιγμή.

Με κοιτάζει περιφρονητικά.

«Ακόμα δεν έμαθες καλούς τρόπους,» μου πετάει, θυμωμένα.

Κοιτάζω τα πόδια μου που είναι απλωμένα πάνω στο γυάλινο

σκέπασμα του γραφείου και καταλαβαίνω τι εννοεί. Τα κατεβάζω αργά και σηκώνομαι. Της κάνω μια μικρή, ειρωνική υπόκλιση, και της δείχνω την πολυθρόνα. Όχι πως δεν υπάρχουν άλλες καρέκλες μέσα στο γραφείο μου. Κάθε άλλο. Τούτη η κοκκινομάλλα, όμως, από την εποχή που τη γνώρισα, είχε αποκτήσει το συνήθειο να κάθεται στην πολυθρόνα του γραφείου μου, μόνο που δεν το σκέφτηκα εγκαίρως γιατί νόμιζα ότι το είχε ξεχάσει πια.

Κάθεται, κοιτάζοντάς με βλοσυρά, παίρνει τσιγάρο από το πακέτο που είναι πάνω στο γραφείο μου και το ανάβει στη φωτιά που της προσφέρω. Ρουφάει άπληστα τον καπνό και τον φυσάει ορμητικά στο πρόσωπό μου. Για μια στιγμή την χάνω από τα μάτια μου.

Κουνάω το χέρι μου παρατεταμένα για να διώξω τον καπνό και μόλις διαλύεται προσέχω ότι τα χαρακτηριστικά της έχουν αλλοιωθεί. Μια ανήσυχη έκφραση είναι απλωμένη στο πρόσωπό της. Το τσιγάρο τρέμει ελαφρά καθώς είναι κρεμασμένο από τα βαμμένα χείλη της.

«Μπας και σ' εγκατέλειψε ο φίλος σου;» της πετάω, έτσι στην τύχη.

«Πρόκειται να το κάνει, αν δεν φύγει εκείνη από τη μέση.»

«Εκείνη – ποια;»

«Η Ρίτα Ραμόνα.»

Η Ρίτα Ραμόνα είναι μια Ισπανίδα ηθοποιός που για να καταλάβει κανένας γιατί επιβλήθηκε στο κοινό, θα πρέπει να την δει με τα ίδια του τα μάτια.

«Και ποιος είναι ο φίλος σου, τούτη την φορά;» ρωτάω.

«Έλα, Λέμι, μη τον αποκαλείς μ' αυτή την λέξη. Πρέπει να ξέρεις ότι με τον Τζο Σέρις, που είναι κι αυτός ηθοποιός – ελπίζω να μη σου είναι άγνωστο το όνομά του – είμαστε σχεδόν αρραβωνιασμένοι.»

«Και μ' όλους τους προηγούμενους αρραβωνιασμένη ήσουν,» διακόπτω, με κακεντρέχεια.

Μου ρίχνει φαρμακερή ματιά. «Άσε με να συνεχίσω,» λέει κοφτά. «Την περασμένη Κυριακή είχαμε κανονίσει να αρραβωνιαστούμε επίσημα. Το Σάββατο το βράδυ, όμως, ήρθε και μου είπε πως, για εκείνη την Κυριακή, τουλάχιστον, θα ήταν αδύνατον να γίνει κάτι τέτοιο, γιατί του είχε τύχει ένα σοβαρό πρόσκομμα. Δεν τον πίστεψα γιατί δεν ήταν η πρώτη φορά που την τελευταία στιγμή έβρισκε κάποια δικαιολογία για να αναβάλει τον αρραβώνα μας. Και όμως, ξέρω πως είναι τρελός για μένα... αλλά υπάρχει κάτι παράξενο στα φερσίματά του. Στην αρχή, δεν το είχα προσέξει, αλλά τον τελευταίο καιρό έχει παραγίνει το κακό. Είναι νευρικός, οξύθυμος και πολύ αφηρημένος. Μερικές φορές, μάλιστα συμπεριφέρεται λες κι είναι τρελός στ' αλήθεια. Φυσικά, τον ρωτάω γιατί είναι έτσι, αλλά δεν μου απαντάει ποτέ κατ' ευθείαν, κι όταν τον παραζορίζω, δεν αργεί να βάλει τα κλάματα. Κι όλα αυτά άρχισαν από τη βραδιά που το θέατρο «Χόλι Στέιτζ» ανέβασε το «Πάθος της Πολίν» όπου πρωταγωνιστούν ο Τζο και η Ρίτα Ραμό-

να. Το ανέβασμα συνέπεσε με την γνωριμία μας, περίπου.»

Εδώ, τα μάτια της στενεύουν κι η φωνή της χάνει την σταθερότητά της – για μια στιγμή.

«Φαίνεται πως κάτι συμβαίνει, Λέμι,» συνεχίζει. «Βοήθησέ με κι εγώ θα σε ανταμείψω πλουσιόπαροχα, μολονότι δεν πληρώνεσαι, γιατί ποτέ δεν ανακατεύεσαι σε ιδιωτικές υποθέσεις. Για χάρη μου, όμως...»

«Θέλεις να καθαρίσω κανέναν;» την πειράζω.

«Άσε τ' αστεία, Λέμι! Σε ικετεύω. Είναι σοβαρό αυτό που σου αναθέτω – τουλάχιστον για μένα. Μη τα παίρνεις όλα στο αστείο.»

«Χα!» καγχάζω. «Έχεις λάθος, αγαπούλα μου. Και μάλιστα μεγάλο. Γιατί αν έκανα το αντίθετο, δηλαδή, αν τα έπαιρνα όλα στα σοβαρά, τότε που μ' εγκατέλειψες θα έπρεπε να κρεμαστώ με τη γραβάτα μου. Πάντως, θα σε βοηθήσω, πρώτον επειδή ζήτησες τη βοήθειά μου, αποδεικνύοντας έτσι πως είμαι ο μόνος κατάλληλος για να βγάξει κόσμο από δύσκολη θέση, και δεύτερον επειδή σε λυπάμαι λιγάκι.»

ΛΕΣ και την τσίμπησε κάτι, τινάζεται από το κάθισμά της και με κοιτάζει κατάματα, με άγριο βλέμμα. Το επόμενο δευτερόλεπτο, το λεπτό χεράκι της προσγειώνεται στο δεξί μου μάγουλο με δύναμη αρκετή να με βοηθήσει να δω όλα τα άστρα του ηλιακού συστήματος!

Χωρίς να μιλήσω κι αναλογιζόμενος πόσα τέτοια χαστούκια

έχω φάει από το ίδιο λεπτό χεράκι, τρίβω το μάγουλό μου. Τότε, εκείνη, όπως περιμένω μια κι έχει ξυπνήσει μέσα μου το παρελθόν, χύνεται πάνω μου, με αγκαλιάζει σφιχτά και κολλάει τα χείλη της στα δικά μου.

Για μια στιγμή, νιώθω ότι πνίγομαι.

«Τς, τς, τς! Τι συναρπαστική σκηνή!»

Η Νόρα Φάρλεϊ αποσπάται από την αγκαλιά μου και μαζί στρεφόμεστε προς την κατεύθυνση απ' όπου έχει ακουστεί η φωνή.

Η ξανθομάλλα Τζιν στέκεται εκεί πέρα, ακουμπισμένη στο πλαίσιο της πόρτας, με τα χέρια σταυρωμένα στο πλούσιο στήθος της και μας κοιτάζει με βλέμμα που δείχνει καθαρά τι αισθάνεται.

Η Νόρα παίρνει υπεροπτικό ύφος. Με μια γρήγορη κίνηση, ανοίγει την τσάντα της, βγάζει έναν φάκελο και τον ακουμπάει πάνω στο γραφείο μου.

«Είναι χίλια δολάρια,» λέει. «Αν χρειαστείς περισσότερα, τηλεφώνησέ μου. Το τηλέφωνό μου είναι στον τηλεφωνικό κατάλογο. Ενήργησε όπως καταλαβαίνεις. Θέλω να μάθεις τι συμβαίνει, τι είναι εκείνο που τον κάνει έτσι, κι αν μπορείς, να τον βοηθήσεις.»

Λέει και προχωράει προς την πόρτα. Πριν βγει, σταματάει και κοιτάζει την Τζιν από την κορυφή ίσαμε τα νύχια, με περιφρονητικό ύφος. Κατόπιν, βροντάει την πόρτα πίσω της. Απορώ πώς δεν αρπάχτηκαν.

Το κακό, όμως, δεν έχει τελειώσει. Είμαι έτοιμος να βάλω τα

γέλια, να πω «οκέι» και να τσεπώσω τα ουρανοκατέβατα δολάρια, όταν βλέπω την ξανθομάλλα να κάνει μερικά βήματα προς το μέρος μου και να σταματάει με τα χέρια στους γοφούς.

«Κυανοπώγωνα!» μουρμουρίζει.

Απλώνει γοργά το χέρι της για ν' αρπάξει το βάζο που είναι τοποθετημένο πάνω σε ένα ψηλό τραπέζι, αλλά κάνω άλμα και την αρπάζω στην αγκαλιά μου.

«Αγάπη μου!» δικαιολογούμαι και της κλείνω στο στόμα με ένα φιλή.

Ο γορίλλας κι η Ραμόνα

ΠΡΕΠΕΙ να μαζέψω πληροφορίες για την υπόθεσή μου και θαρρώ πως στη σκέψη αυτή νιώθω ευχαρίστηση. Κατά βάθος, θέλω να βοηθήσω την κοκκινομάλλα γιατί στο, κάτω-κάτω, ζήτησε την βοήθειά μου, μολονότι η υπόθεση είναι ασήμαντη για έναν Ομοσπονδιακό Πράκτορα. Ωστόσο, επαναστατώ στη σκέψη ότι σκοπός μου είναι να ανακαλύψω εκείνο το πρόσκομμα που εμποδίζει τον Τζο Σέρις να την παντρευτεί. Όχι πως το θεωρώ αγγαρεία, αλλά τι να σας πω, δεν μου γουστάρει καθόλου αυτή η ιδέα, γιατί ο Σέρις είναι γνωστός για τις κατακτήσεις του και γιατί

κυκλοφορούν ένα κάρο φήμες σε βάρος του. Πού να τα δει αυτά η κοκκινομάλλα;

Πάντως, το βράδυ, μπαίνω στην κλούβα μου που πολλοί επιμένουν να αποκαλούν αυτοκίνητο και τραβάω για το θέατρο «Χόλι Στέιτζ», όπου παίζεται το «Πάθος της Πολίν», ελπίζοντας να συναντήσω τους ανθρώπους μου μετά την πρόβα. Θέλω να τους δω από κοντά και να παρατηρήσω αν υπάρχει τίποτα παράξενο πάνω τους, χωρίς να έχω την παραμικρή ιδέα τι μπορεί να είναι αυτό.

Κατά τύχη, ο θυρωρός του θεάτρου με συμπαθεί καθώς του πασάρω ένα κολλαριστό πεντοδόλαρο και δίνοντας αυστηρές οδηγίες σε έναν γκρουμ, μου λέει να τον ακολουθήσω.

Περπατάμε κι εγώ δεν ξέρω πόσην ώρα μέσα σε έναν ατέλειωτο διάδρομο και κατόπιν στρίβουμε δεξιά κι εγώ, χάνοντας την υπομονή μου, τον ρωτάω αν πηγαίνει μακριά η βαλίτσα. Μου απαντάει πως το καμαρίνι της Ισπανίδας έχει νούμερο 7 και πως είμαστε ακόμα στην άλλη άκρη.

Του πασάρω κι αυτουνού ένα κολλαριστό μικρότερης αξίας και συνεχίζω μόνος την πορεία σ' εκείνον τον διάδρομο που, ξέχασα να σας πω, είναι γεμάτος κόσμος και των δύο φύλων. Οπότε, βρίσκω την ευκαιρία να κλείσω το μάτι σε δυο-τρεις νόστιμες «σταρλετίτσες» και να πετάξω μερικά χαριτωμένα, κατά τη γνώμη μου, αστεϊάκια σε δύο άλλες.

Ευτυχώς, δεν θυμώνει καμία. Εδώ που τα λέμε, δεν θα μπορούσε να θυμώσει και καμιά βλέ-

ποντας να την πειράζει ο γερο-Κόσιον. Τέλος πάντων.

Κάποτε, φτάνω στο καμαρίνι 7 και στέκομαι για λίγο αναποφασιστος. Ύστερα, κατά το συνήθειό μου, πιάνω το πόμολο της πόρτας και δοκιμάζω να την ανοίξω. Ένα στιβαρό χέρι με αρπάζει από τον ώμο και με τραβάει πίσω βάνουσα. Την ίδια στιγμή, ένας πελώριος όγκος ανθρώπινων σαρκών έρχεται να εγκατασταθεί μπροστά μου, καλύπτοντας όλη σχεδόν την επιφάνεια της πόρτας. Και διαπιστώνω ότι παρ' όλο το ύψος μου, με περνάει ένα ολόκληρο κεφάλι. Επίσης, διαπιστώνω ότι το σύνολό του δεν διαφέρει από γορίλλα.

Σταυρώνει τα πελώρια τριχωτά χέρια του που δεν φτάνουν να σκεπαστούν από τα μανίκια του.

«Στρίβε!» μου λέει, βραχνά.

Φαίνεται πως με έχει περάσει για κανένα σαχλό νεαρό που σκοπεύει να μπει στο καμαρίνι της Ισπανίδας για να της κάνει ερωτική εξομολόγηση μόλις τελειώσει το παίξιμό της. Αλλά και πάλι, απορώ πώς μπορεί ένα θέατρο να στεγάζει έναν τέτοιο γορίλλα!

Τσατισμένος, πραγματικά, βγάζω την ταυτότητά μου και του την κολλάω στα μάτια. Δεν φαίνεται να τη βλέπει, όμως και ξαναλέει «Στρίβε!» λες και δεν ξέρει άλλη λέξη. Επειδή, όμως, δεν είμαι συνηθισμένος να μου φέρονται με τέτοιο τρόπο και μάλιστα μούτρα σαν του λόγου του, σκέφτομαι να δοκιμάσω κάτι άλλο. Δηλαδή, σφίγγω την δεξιά γροθιά μου και κατόπιν, βάζοντας σεβαστή δύ-

ναμη πίσω της, την σβουρίζω με ταχύτητα στο σαγόνι του. Ταυτόχρονα, η αριστερή γροθιά μου βουλιάζει στο πλαδαρό στομάχι του.

Μουγκρίζει σαν αληθινός γοργίλλας και διπλώνεται στα δύο. Κι εγώ, χωρίς δισταγμό και με φυσικότητα, λυγίζω το πόδι μου και τον χτυπάω με το γόνατό μου στο πρόσωπο. Μουγκρίζει δυνατότερα και σωριάζεται μονοκόμματος στο πάτωμα.

Στο λεπτό, μαζεύεται κόσμος, άντρες και γυναίκες, κι αρχίζουν να κοιτάζουν με ορθάνοιχτα μάτια μια τον πεσμένο γίγαντα και μια εμένα. Επειδή δεν συμπαθώ τις εκδηλώσεις θαυμασμού, ανοίγω την πόρτα του καμαρινιού 7 και μπαίνω μέσα. Βάζω τον σύρτη και στο ασθενικό φως που σκορπάει ένα αμπαζούρ κάθομαι σε μια καρέκλα και ανάβω τσιγάρο.

Έχω έρθει αρκετά νωρίς, αλλά είμαι αποφασισμένος να περιμένω, χωρίς να ξέρω αν αυτό οφείλεται στο ενδιαφέρον μου για την Νόρα ή την επιθυμία μου να δω από κοντά την Ισπανίδα. Πάντως, ύστερα από λίγη σκέψη, καταλήγω στο συμπέρασμα ότι με την συντροφιά μιας μπουκάλας ουίσκι θα περίμενα καλύτερα.

ΕΝΑ παρατεταμένο χτύπημα στην πόρτα με βγάζει από τον λήθαργο όπου έχω πέσει. Σηκώνομαι ήρεμα, σβήνω το δέκατο πέμπτο κατά σειρά τσιγάρο και πάω στην πόρτα. Τραβάω τον σύρτη και παραμερίζω. Ακούω το πόμολο να γυρίζει, βλέπω την

πόρτα να ανοίγει διάπλατα κι έναν όγκο να ορμάει μέσα με το κεφάλι. Του βάζω τρικλοποδιά και σωριάζεται στο πάτωμα με τα μούτρα, κάνοντας δαιμονισμένο θόρυβο. Πίσω από αυτόν τον τύπο, που δεν είναι άλλος από τον γοργίλλα, μπαίνει... Θεέ μου, τι μπαίνει;

Σας παρακαλώ, πιστέψτε με, η Ρίτα Ραμόνα είναι κούκλα, σωστός κόμματος, αν προτιμάτε κι αν μου επιτρέπετε. Πρόσωπο, στήθος, μέση, γοφοί φτιάχνουν ένα σύνολο, μα τι σύνολο! Την ακολουθεί ένας τύπος που καταλαβαίνω ότι είναι ο Τζο Σέρικ.

Την στιγμή που κάνω αυτή την υπόθεση, μια γροθιά με χτυπάει σαν καταπέλτης στο πίσω μέρος του κεφαλιού μου και, για δεύτερη φορά, βλέπω τα άστρα του ηλιακού συστήματος, πιο φωτεινά, όμως. Οπωσδήποτε, πέφτω στο πάτωμα, χωρίς χρονοτριβή, γυρίζοντας ταυτόχρονα. Ο γοργίλλας είναι έτοιμος να πέσει πάνω μου για να με αποτελειώσει, αλλά παρ' όλη μου την ζαλάδα, του χώνω μια γερή κλωτσιά στην κοιλιά και τον κάνω να χτυπήσει με την πλάτη στον απέναντι τοίχο. Μια κορνίζα ξεκολλάει και τον χτυπάει στο κεφάλι. Καθώς κάνει να τραβηχτεί, μια κρεμάστρα με όλα τα ρούχα που κρέμονται πάνω της πέφτει και τον σκεπάζει από πάνω μέχρι κάτω.

Εγώ σηκώνομαι, τινάζοντας τα ρούχα μου και τριβω το πονεμένο μέρος του κεφαλιού μου, απορώντας πώς είμαι ακόμα ζωντανός. Ακούγοντας τον γοργίλλα να βλαστημάει καθώς προσπαθεί να

ξεμπλέξει, βλαστημάω κι εγώ για την απροσεξία μου.

«Με συγχωρείτε για την φασαρία, σενορίτα,» λέω μετά, στην εμβρόντητη Ραμόνα. «Είμαι ο Ομοσπονδιακός Πράκτορας Λέμι Κόσιον και θα ήθελα να σας κάνω μερικές ερωτήσεις.»

Πριν προλάβει να απαντήσει η Ισπανίδα, μπαίνει στη μέση ο Τζο Σέρις. «Πώς διάβολο βρέθηκες εδώ;» λέει, άγρια.

Τον κοιτάζω από πάνω μέχρι κάτω. Είναι όμορφο παιδί, βέβαια, αλλά έχει ένα ύφος διεφθαρμένο κι ανήσυχο μαζί.

«Μπας και σε λένε σενορίτα;» λέω, βαριά.

Γρυλίζει θυμωμένα και σηκώνει το χέρι του να με χτυπήσει. Του δίνω μια σπρωξιά και τον αναγκάζω να καθίσει σε μια καρέκλα που βρίσκεται πίσω του.

«Χρειάζονται αυτοί οι δύο;» ρωτάω την Ραμόνα, δείχνοντας τον Σέρις και τον γορίλλα, που μόλις εκείνη την στιγμή έχει καταφέρει να ξεχωθεί από τα ρούχα που είχαν πέσει πάνω του.

Η Ισπανίδα στρέφεται προς το μέρος του. «Ντίκι, πήγαινε έξω, κι εσύ,, Τζο,» λέει, δίχως να κοιτάξει τον Σέρις.

Ο Ντίκι μου ρίχνει μια ματιά που σημαίνει ότι θα τα ξαναπούμε και βγαίνει με κατεβασμένο το κεφάλι. Ο Σέρις στέκεται για μια στιγμή αναποφάσιτος, με μια ανήσυχη έκφραση απλωμένη στο πρόσωπό του, κι ύστερα βγαίνει με νευρικές κινήσεις, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Αυτό δεν μου αρέσει καθόλου και σπεύδω να ανοίξω την πόρτα

για να βεβαιωθώ ότι δεν κρυφακούει. Ο Σέρις, όμως, έχει φύγει.

Καθώς επιστρέφω στο καμαρίνι, η Ισπανίδα μου λέει: «Και τώρα, μπορείτε να μου πείτε τι θέλετε;»

Μιλάει απότομα κι αυτός ο τρόπος μου είναι αντιπαθητικός. Ίσως να φταίει η γοητεία που είναι σίγουρη ότι σκορπάει γύρω της.

«Θα ήθελα να μάθω,» λέω, «τι σχέσεις έχετε με τον Σέρις.»

Για μια στιγμή, νομίζω ότι θα λιποθυμήσει. Συνέρχεται γρήγορα, όμως, ενώ τα μάτια της γίνονται δύο μαύρες βελόνες. Πιστέψτε με, δεν αισθάνομαι καθόλου καλά κάτω από ένα τέτοιο βλέμμα.

«Αυτό είναι δική μου δουλειά,» απαντάει με τρόπο που δεν ταιριάζει καθόλου σε μια όμορφη γυναίκα. «Κι αν είναι να μου κάνετε κι άλλες τέτοιες ερωτήσεις, καλύτερα να φύγετε πριν φωνάξω τον Ντίκι.

Γελάω, κάπως σαρκαστικά.

«Με χαρά μου θα του ξανασπάσω τα μούτρα,» της λέω. «Μα, ακούστε, σενορίτα. Πρέπει να μου απαντήσετε.»

Εδώ διστάζω. Σε άλλη περίπτωση, όταν κάποιος δεν φαίνεται πρόθυμος να απαντήσει στις ερωτήσεις μου, του ξεφουρνίζω ένα κάρρο «ξούρες», ότι δήθεν από τις απαντήσεις του εξαρτάται το δημόσιο συμφέρον... και... και... και... Τώρα, όμως, δεν μπορώ να ενεργήσω με τον ίδιο τρόπο από φόβο μήπως η Ραμόνα, διαπιστώνοντας πως το Εφ Μπι Άι ενδιαφέρεται για τις σχέσεις της με τον Τζο Σέρις, έρθει σε ε-

παφή με την βάση μου και τότε...
αντίο Θεΐε-Κόσιον!

Την στιγμή που κάνω αυτή την σκέψη, διαπιστώνω την γκάφα μου. Δηλαδή, θα ήταν καλύτερα να της έλεγα από την αρχή ότι είμαι ιδιωτικός ντετέκτιβ και πως εργάζομαι για κάποιον πελάτη μου. Έτσι θα έκανα ευκολότερα τη δουλειά μου. Εκτός αυτού, η υπόθεση που έχω αναλάβει μόνο σε ιδιωτικό ντετέκτιβ ταιριάζει.

«Ακούστε, σενορίτα,» προσθέτω. «Πρόκειται για την γυναίκα του. Ξέρετε...»

Πετάω την μπλόφα μου με αφέλεια, αλλά όπως βλέπω και ακούω, έχω αποτύχει παταγωδώς. Η Ραμόνα ξεσπάει σε νευρικό γέλιο.

«Η γυναίκα του;» μουρμουρίζει. «Δεν υπάρχει γυναίκα του.» Και μετά, αλλάζοντας ύφος: «Αρκετά με απασχολήσατε, όμως. Μπορείτε να πηγαίνετε.»

Μένω για μια στιγμή διστακτικός και μετά, χωρίς να χαιρετήσω, προχωράω προς την πόρτα.

«Μια στιγμή, κύριε Κόσιον!»

Στρέφομαι, γεμάτος ελπίδα. Νομίζω πως η Ισπανίδα έχει μετανιώσει που έχει φερθεί τόσο άσχημα σε ένα άτομο σαν τον Λέμι Κόσιον και πως είναι έτοιμη να διορθώσει το σφάλμα της με τον τρόπο που ξέρουν οι γυναίκες.

Βλέπω την πτυχή που έχει σχηματιστεί ανάμεσα στα φρύδια της. Είναι φανερό πως κάτι την απασχολεί. Κάτι την βασανίζει.

«Καλύτερα, πηγαίνετε,» μου λέει, στο τέλος.

Μου έρχεται να χυμήξω, να την βουτήξω και να της δώσω ένα

φιλί, γιατί έτσι κάνω πάντα, μια και δεν είμαι μαθημένος να μου φέρονται άσχημα οι γυναίκες και γιατί έχω συνηθίσει να μη λογαριάζω τίποτα.

Έτσι όπως μου έχει γυρίσει την πλάτη και κοιτάζει μέσα στον καθρέφτη, βλέπω το πρόσωπό της να σκεπάζεται από ένα σύννεφο αγωνίας. Κάνω μεταβολή και ανοίγοντας την πόρτα, βγαίνω. Ευτυχώς για τον γορίλλα, δεν τον βλέπω πουθενά. Κάνω να πάρω τον διάδρομο που θα με βγάλει στην έξοδο, όταν ακούω την πόρτα του διπλανού καμαρινιού να ανοίγει και να κλείνει αυτόματα. Παραξενεμένος, την ανοίγω κι αποκαλύπτω τον Τζο Σέρις πίσω της, σαν βρεγμένη γάτα.

«Τι την ήθελες, Τζι-Μαν;» μου λέει, προσπαθώντας να κάνει την φωνή του αυστηρή και να καταστείλει την τρεμούλα που τον έχει πιάσει.

Καταλαβαίνω αμέσως ότι είχε κρυφακούσει μέσα από εκείνο το καμαρίνι. Βροντάω την πόρτα μπροστά στα διάπλατα μάτια του κι ακούω μέσα έναν διαπεραστικό κρότο. Αναρωτιέμαι πόσο θα έχει στοιχίσει στον θεατρώνη μια επίσκεψη από τον γερο-Κόσιον.

Απρόοπτη νυχτερινή επίσκεψη

ΟΠΩΣ βλέπετε και μόνοι σας, δεν μπόρεσα να μάθω τίποτα από αυτή την επίσκεψη. Σκέφτομαι να συμβουλευτώ μερικές εφημερί-

δες, ιδιαίτερα αυτές που ασχολούνται με τέτοιες υποθέσεις. Παρ' όλο που είναι αρκετά αργά, βρίσκω ανοιχτό ένα πρακτορείο και, δείχνοντας το σήμα μου, πετυχαίνω να μου δώσουν αυτά που θέλω. Μένω εκεί διαβάζοντας μια ώρα περίπου. Δηλαδή, θα έμενα περισσότερο αν δεν με έδιωχναν. Πάντως, έχω μάθει ότι με ενδιαφέρει και συγκεκριμένα για το ειδύλλιο που πλέκεται μεταξύ Σέρις και Ραμόνα.

Η νύχτα, στο μεταξύ, έχει προχωρήσει αρκετά κι εγώ νοιώθω το στομάχι μου άδειο. Περνάω από μια γνωστή μου μπουρρία,τσιμπάω κάτι αστειευόμενος με έναν κοίλαρά μπάρμαν κι επιστρέφω στο διαμέρισμά μου.

Φτιάχνω ένα κοκτέιλ, ξαπλώνω σε μια πολυθρόνα και, ακουμπώ τα πόδια μου σε ένα τραπεζάκι. Αισθάνομαι την επιθυμία να σκεφτώ, αλλά δεν ξέρω τι ακριβώς να σκεφτώ. Κάνω μια ανακεφαλαίωση. Η Νόρα Φάρλεϊ μου ζητάει να ανακαλύψω τι είναι εκείνο που εμποδίζει τον Τζο Σέρις να την παντρευτεί. Ο Σέρις δεν χωρίζει καθόλου από την Ρίτα Ραμόνα, όπως έχω διαβάσει στις εφημερίδες, κι όλα δείχνουν ότι πρόκειται για κάποιο νέο ειδύλλιο - πράγμα συνηθισμένο ανάμεσα στους καλλιτέχνες - κι όλοι μακαρίζουν τον Σέρις για την τύχη του. Εγώ, όμως, όταν θυμάμαι τον τρόπο που υπάκουσε, την ανήσυχη έκφραση του προσώπου του, τις νευρικές κινήσεις του και, τέλος, την απόπειρά του να ακούσει τι λέγαμε, υποψιάζομαι ότι συμβαίνει κάτι άλλο, χωρίς βέβαια να

έχω την παραμικρή ιδέα τι ακριβώς.

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ που καταλήγω σε αυτό το συμπέρασμα, ακούω το κουδούνι της εξώπορτας να χτυπάει παρατεταμένα. Σουφρώνω τα φρύδια μου, σηκώνομαι και αφήνω το ποτήρι μου πάνω στο τραπέζι. Το κουδούνι εξακολουθεί να χτυπάει κι εγώ αναρωτιέμαι μπας και μου σκαρώνουν κανένα αστείο τα πιτσιρίκια των οικογενειών που μένουν σε διπλανά διαμερίσματα.

Όταν ανοίγω την πόρτα, μένω με το στόμα ανοιχτό, σαν επαρχιώτης σε τολμηρή επιθεώρηση. Η Ρίτα Ραμόνα ορμάει μέσα, κλείνοντας δυνατά την πόρτα πίσω της και ακουμπάει πάνω στο θυρόφυλλο. Βλέπω τα στήθη της να ανεβοκατεβαίνουν ακανόνιστα. Η αναπνοή της είναι λαχανιαστή.

«Με κυνηγούν!» ψελλίζει.

Επηρεασμένος από την ξαφνική της εμφάνιση, την τρομαγμένη της έκφραση και την γοητεία της, που δεν λιγοστεύει ούτε κι εκείνη την στιγμή, την πιάνω απαλά από το χέρι και την οδηγώ μέσα. Την καθίζω σε μια πολυθρόνα και της βάζω στο χέρι το κοκτέιλ μου. Ύστερα πάω στην πόρτα και βάζω τον σύρτη, σβήνω τα φώτα και πλησιάζω το παράθυρο που βλέπει στον δρόμο. Τραβάω λίγο το κουρτινάκι και κοιτάζω έξω.

Ένα αυτοκίνητο είναι σταματημένο απέναντι από το διαμέρισμά μου, κάτω από ένα φανάρι. Βλέπω κάφτρες τσιγάρων να αναβοσβήνουν στο εσωτερικό του.

Έξω από την πολυκατοικία που βρίσκεται το διαμέρισμά μου, είναι σταματημένο άλλο αυτοκίνητο.

Κατεβάζω το κουρτινάκι, ανάβω το φως κι επιστρέφω κοντά στην Ραμόνα. Έχει πιεί όλο το κοκτέιλ τώρα και δείχνει πιο ήσυχη, μόνο που το στήθος της δεν έχει βρει ακόμα τον κανονικό ρυθμό του.

«Μπορείτε να μιλήσετε τώρα, σενιορίτα,» της λέω, βάζοντας τα χέρια μου στις τσέπες μου.

Με κοιτάζει παρακλητικά.

«Κύριε Κόσιον, πρώτα-πρώτα, θέλω να με συγχωρήσετε για το φέρεσίμο μου. Ύστερα, θέλω να με βοηθήσετε. Είσαστε Ομοσπονδιακός Πράκτορας και καθήκον σας είναι να βοηθάτε τους πάντες. Βέβαια, αυτά τα κανονίζει η υπηρεσία σας, αλλά είναι ανάγκη, κύριε Κόσιον. Η ζωή μου βρίσκεται σε κίνδυνο.»

«Εντάξει, σενιορίτα,» λέω, κατασυγκινημένος. «Και να μην ήταν καθήκον μου να βοηθάω ανθρώπους, θα σας βοηθούσα, γιατί θα λυπόμουν να πάθει τίποτα μια τέτοια κούκλα.»

Προσπαθεί να μου χαμογελάσει κι ύστερα παίρνει βαθιά εισπνοή.

«Μου συμβαίνει κάτι τρομερό, κύριε Κόσιον. Ήρθα σε σας γιατί είσαστε ο μόνος εκπρόσωπος του νόμου που ξέρω. Επιπλέον, έχω ακούσει πολλές φορές να μιλούν για σας. Τέλος πάντων, όμως, θα συνεχίσω. Μόλις έπιασα δουλειά στο «Χόλι Στέιτζ» για να υποδυθώ τον ρόλο της Πολίν στο έργο «Πάθος της Πολίν», με πρωταγω-

νιστή τον Τζο – τον Τζο Σέρις ήθελα να πω – έλαβα ένα ανώνυμο γράμμα που έλεγε πως... πως έπρεπε να ακυρώσω με κάθε τρόπο το συμβολαίο μου και να εγκαταλείψω τον ρόλο μου, όσο ήταν ακόμα καιρός, και να αφήσω ήσυχο τον Τζο, για το καλό μου.

«Το πήρα για φάρσα και δεν έδωσα πολλή προσοχή. Κατά την πρώτη πρόβα, όμως, έλαβα κι άλλο, που έλεγε σχεδόν τα ίδια, με πιο άγριο ύφος αυτή την φορά. Επειδή... Η αλήθεια είναι πως ούτε αυτή την φορά έδωσα πολλή προσοχή. Επιστρέφοντας, όμως, στο διαμέρισμά μου, βρήκα άλλο γράμμα που έλεγε καθαρά πως αν δεν άφηνα τον ρόλο μου πριν ανεβεί το έργο και δεν εγκατέλειπα την πόλη, αφήνοντας τον Τζο ελεύθερο, θα με σκότωναν.

«Άρχισα να φοβάμαι και γι αυτό πήρα τον Ντίκι, που είναι ιδιωτικός ντετέκτιβ, για σωματοφύλακα. Με αυτόν κοντά μου αισθανόμουν πιο σίγουρη, αν και κάθε μέρα σχεδόν, ένα τηλεφώνημα ή ένα γράμμα μου έκοβε το αίμα. Σήμερα το απόγευμα πήρα ένα τηλεφώνημα την στιγμή που ετοιμαζόμουν να πάω στο θέατρο, πιο απειλητικό από όλα. Κάποιος μου έλεγε πως η ώρα είχε φτάσει. Έτσι, πήγα στο θέατρο γεμάτη ταραχή. Φοβόμουν, και πολύ μάλιστα. Αισθανόμουν την επιθυμία να φανερώσω σε κάποιον το μυστικό μου και να του ζητήσω βοήθεια. Θυμόσαστε που όταν βγαίνατε από το καμαρίνι μου σας φώναζα; Είσαστε ο άνθρωπος που θα μπορούσε να με βοηθήσει κι επιπλέον είχατε βρε-

θεί στον δρόμο μου λες και σας είχε στείλει η Θεία Πρόνοια. Δείλιασα, όμως, δίστασα, δεν ξέρω κι εγώ τι να υποθέσω.

«Τέλος πάντων, επέστρεψα στο σπίτι. Ο Ντίκι μου ζήτησε την άδεια και πήγε να κοιμηθεί. Κοιμάται πολύ βαριά. Γι αυτό δεν άκουσε τα βήματα στον διάδρομο, ούτε την πόρτα που άνοιγε. Εγώ δεν είχα γδυθεί ακόμα. Έτσι σκέφτηκα να φύγω από το σπίτι. Κατέβηκα από την σκάλα πυρκαγιάς, μπήκα στο αυτοκίνητό μου και ξεκίνησα σαν τρελή. Με είχαν πάρει είδηση, όμως. Ένα αυτοκίνητο άρχισε να με παρακολουθεί. Σταμάτησα μπροστά σε έναν αστυφύλακα και, παριστάνοντας την ξένη, του είπα σε παραφθαρμένα αγγλικά ότι είχα χαθεί κι ότι έψαχνα για ένα σπίτι χωρίς να ξέρω την διεύθυνσή του. Ήξερα μόνο ένα όνομα, το δικό σας, δηλαδή. Ευτυχώς, ο αστυφύλακας αποδείχτηκε πρόθυμος. Δεν θα τολμούσα ποτέ μόνη μου να κατέβω και να ψάξω στον τηλεφωνικό κατάλογο. Μαζί του, όμως, το έκανα. Έτσι, βρήκα το σπίτι σας και με τους διώκτες μου πίσω μου ήρθα.

MENΩ σκεπτικός. Διάφορα ερωτήματα στριφογυρίζουν στο μυαλό μου, μαζί με πολλές υποψίες. Δεν σας το κρύβω, υποψιάζομαι πως όλη αυτή την ιστορία την έχει σκαρώσει η Νόρα.

«Με ποιον τρόπο θα αφήνατε τον Σέρις ελεύθερο;» ρωτάω. «Μήπως τον κρατάτε αιχμάλωτο;»

Στρέφει αλλού το βλέμμα της.

«Πολύ επιμένετε σε αυτή την ερώτηση. Είναι ανάγκη να απαντήσω;»

«Και βέβαια είναι. Ίσως αυτό να μας δώσει κάποια ένδειξη.»

«Είναι άντρας μου!» απαντάει, απότομα.

Σφυρίζω αμήχανα, για κάμποση ώρα, ξύνοντας το κεφάλι μου.

«Τι μου λέτε!» λέω, ύστερα από λίγο. «Άντρας σας! Αμάν, κι όλος ο κόσμος μιλάει για ειδύλλιο. Πολύ αστείο, μα την αλήθεια, πολύ αστείο!»

Τώρα, μου έρχεται η ιδέα ότι δεν μπορεί να είναι δουλειά της Νόρας, αφού μου είχε αναθέσει να βρω τι υπήρχε ανάμεσα στον Σέρις και την Ραμόνα. Όσο για το θέατρο...

«Σε ποιον ανήκε ο ρόλος της Πολίν, πριν τον πάρετε εσείς;» ρωτάω.

Με κοιτάζει, κατάπληκτη.

«Πώς το ξέρετε αυτό;» λέει. «Ανήκε στην Νόρα Φάρλει.»

Διάβολε! Σκέφτομαι. Πώς έρχονται έτσι τα πράγματα; Γιατί, όπως καταλαβαίνετε, τούτο το τελευταίο καταδικάζει πέρα για πέρα την κοκκινομάλλα. Αλλά, αν επιθυμούσε να βγει από τη μέση η Ισπανίδα, ελπίζοντας ότι θα της δινόταν ξανά ο ρόλος της Πολίν, τι δουλειά είχε να συνεχίζει τις απειλές, αφού δεν το είχε κατορθώσει;

«Πώς έγινε και τον έδωσαν σε σας;» ρωτάω.

«Είχα γνωριμίες με τον διευθυντή του θεάτρου. Άλλωστε, ο Τζο γυρόφερνε την Φάρλεϊ κι αυ-

τό δεν μου άρεσε καθόλου. Έτσι, θέλησα να τους χωρίσω.»

Μυστήρια πράγματα. Το κεφάλι μου έχει αρχίσει να γυρίζει κιόλας. Ποτέ μου δεν προσπάθησα να μιμηθώ τον Σέρλοκ Χολμς. Μου αρέσει πάντοτε να καθαρίζω τις υποθέσεις μου με σχετική δράση. Με καταλαβαίνετε ασφαλώς. Κι επειδή η κατάσταση όπου έχουμε φτάσει δεν με ενθουσιάζει, σκέφτομαι να σταματήσω την συζήτηση.

«Λοιπόν,» λέω, «θα σας πάω σε ένα ξενοδοχείο να περάσετε τη νύχτα σας και αύριο θα δούμε τι μπορούμε να κάνουμε. Πάντως, δεν πρόκειται να αφήσω αυτούς τους τύπους να σας κάνουν κακό. Εν ανάγκη, θα τους προκαλέσω να έρθουμε στα χέρια. Να είσαστε σίγουρη ότι για χάρη σας μπορώ να τους βγάλω νοκ άουτ.»

Τα μάτια τη είναι γεμάτα αγωγία.

«Φοβάμαι, Λέμι,» λέει, χρησιμοποιώντας για πρώτη φορά το μικρό μου όνομα.

Τώρα, έχει σηκωθεί από την πολυθρόνα. Προχωράει προς το παράθυρο κι εγώ την ακολουθώ. Σβήνω ξανά το φως και παραμερίζω το κουρτινάκι. Μέσα στο σκοτάδι νοιώθω την αναπνοή της να γίνεται δύσκολη.

Δυο άνθρωποι βηματίζουν μπροστά στο αυτοκίνητο που είναι σταματημένο κάτω από το φανάρι.

«Φοβάμαι, Λέμι,» λέει ξανά και νοιώθω το θερμό σώμα της να κολλάει πάνω μου.

Τι να σας πω, ρε παιδιά, τρελαίνομαι! Μόλις βλέπω μάλιστα τα

χειλή της να γυαλίζουν ελαφρά στο μισοσκοτάδο, δεν κρατιέμαι – την αγκαλιάζω και την φιλάω. Περιμένω να μου ανάψει κανένα χαστούκι, μόλις την αφήνω, αλλά, ευτυχώς, χώνεται βαθύτερα στην αγκαλιά μου.

«Έτσι, δεν φοβάμαι,» λέει.

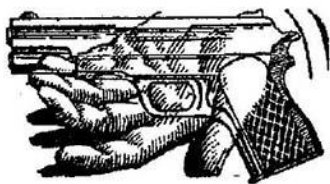
«Τότε, μείνε εδώ,» λέω εγώ.

Τραβιέται απότομα.

«Αδύνατον. Αυτό είναι αδύνατον. Όπως σου είπα, έχω ακούσει να μιλούν για σένα. Οι γυναίκες...»

«Θα σου παραχωρήσω το κρεβάτι μου,» την διακόπτω, προσπαθώντας να κάνω τον τόνο της φωνής μου καθησυχαστικό. «Το στρώμα είναι μαλακό κι η πόρτα κλειδώνει από μέσα. Όσο κι αν μου αρέσουν οι γυναίκες, θα σε βαστώ την περίπτωση. Θα στρώσω στο μπάνιο.»

«Αν είναι έτσι, θα μείνω, Λέμι,» μου λέει.

Στο μπαρ του Χάμι

ΤΗΝ άλλη μέρα, κατά το συνηθειό μου, σηκώνομαι στις εννιά και, φανταστείτε την έκπληξή μου, μπαίνοντας στην τραπεζαρία βρίσκω σεβρισμένο ένα θανμάσιο πρόγευμα. Τρίβω τα μάτια μου και κατόπιν κοιτάζω την Ραμόνα που μπαίνει εκείνη την

στιγμή, κουβαλώντας ακόμα έναν δίσκο.

Ακουμπάει τον δίσκο στο τραπέζι και με κοιτάζει με βλέμμα μελαγχολικό, χαμογελώντας αμυδρά.

«Με συγχωρείς για το θάρρος μου, Λέμι. Βρήκα μερικά πράγματα στην κουζίνα και σκέφτηκα να σου ετοιμάσω κάτι.

«Δεν ήξερα πως ασχολείσαι και με την κουζίνα, σενορίτα Ρίτα,» λέω.

«Πάντοτε πριν γίνω σταρ, επιθυμούσα μια σπιτισία ζωή κι έναν καλό σύζυγο.»

«Μπορείς να τα έχεις όλα αυτά, Ρίτα.»

«Είναι αργά, Λέμι.»

«Ποτέ δεν είναι αργά.»

Σκεπάζει το πρόσωπό της με τα χέρια της και ξεσπάει σε λυγμούς.

Τι να σας πω, μου πληγώνει την καρδιά. Πάω κοντά της, την αγκαλιάζω τρυφερά και της χαϊδεύω τα μαλλιά.

«Μη κλαις,» λέω, προσπαθώντας να διώξω τα επίβουλα συναισθήματα που με κυριεύουν. «Έλα να τσιμπήσουμε κάτι και να συζητήσουμε την κατάσταση. Να ξέρεις, όσο είμαι κοντά σου, δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα.»

Όταν της φιλάω τα κατάμαυρα μαλλιά και βγαίνω από το διαμέρισμά μου, κλειδώνοντας απ' έξω, έχω την εντύπωση ότι είναι σίγουρη μ' αυτόν τον τρόπο. Επιπλέον, της έχω δώσει οδηγίες να μην απαντήσει αν της χτυπήσουν την πόρτα, ούτε να δείξει ότι υπάρχει κανένας μέσα. Της έχω υποσχεθεί ότι θα επιστρέψω, α-

φού τελειώσω τις δουλειές μου, και της συνιστώ να ειδοποιήσει το γραφείο μου αν συμβεί το παραμικρό.

Όταν κάθομαι κάπως απότομα στο κάθισμα της «κλούβας» μου, νοιώθω σουβλιές σ' όλο το σώμα μου. Κι αυτό γιατί έχω αποκοιμηθεί μέσα στη μπανιέρα που, φυσικά, είναι καμωμένη για μπάνιο κι όχι για να κοιμάται ένας άντρακλας σαν εμένα. Πάντως, όσο σκέφτομαι ότι όλα αυτά τα έχω τραβήξει για χάρη της Ρίτας, αισθάνομαι σαν... εθνομάρτυρας.

Κάνω την σκέψη να περάσω πρώτα από το σπίτι της Νόρας για να της πω τα νέα και μαζί μ' αυτό να της ζητήσω μερικές εξηγήσεις σχετικά με όσα είχα μάθει κι όσα υποψιάζομαι. Ωστόσο, ο θυρωρός της πολυκατοικίας όπου βρίσκεται το διαμέρισμά της, με πληροφορεί ότι η Νόρα βγήκε νωρίς χωρίς να πει πού πήγαινε.

Μετά από αυτό, πηγαίνω στο γραφείο μου, φιλάω την Τζιν και δουλεύω τρεις ωρίτσες για να ρίξω στάχτη στα μάτια των ανωτέρων μου. Αφήνω μερικές οδηγίες για την Τζιν, βγαίνω και κάνω λίγα ψώνια και επιστρέφω στο διαμέρισμά μου.

Φορτωμένος όπως είμαι κι από τα δυο χέρια, προσπαθώ να χλώσω το κλειδί στην κλειδαριά. Διαπιστώνω, όμως, ότι η πόρτα είναι ξεκλειδωτή. Γεμάτος παράξενα κι ανησυχαστικά συναισθήματα, γυρίζω το πόμολο και την ανοίγω. Μαζί με αυτή την κίνηση αφήνω ότι κρατάω να πέσει στο πάτωμα. Το δωμάτιο είναι άνω κάτω. Τίποτα δεν βρίσκεται στη

θέση του. Το ίδιο και το υπόλοιπο διαμέρισμα. Όσο για την Ρίτα, δεν είναι πουθενά. Ασφαλώς, αφού διέρρηξαν την πόρτα, την αιχμαλώτισαν κι αναστάτωσαν τα πάντα ψάχνοντας να βρουν κάτι. Τι, όμως; Τι υπήρχε μέσα στο διαμέρισμά μου που θα μπορούσε να τους ενδιαφέρει;

Αρχίζω να τακτοποιώ όταν, ανασηκώνοντας τα λουλούδια ενός σπασμένου βάζου, βλέπω ένα σημείωμα να πλέει στο νερό. Το βουτάω και διαβάζω:

«Λέμι, δεν έπρεπε να με αφήσεις μόνη. Ακούω βήματα έξω από την πόρτα. Κάποιοι προσπαθεί να την ανοίξει. Το τηλέφωνό σου δεν λειτουργεί. Λέμι, αν πάθω τίποτα, ψάξε πίσω από το κάδρο των ιπποτών, στο σπίτι μου...»

ΑΛΛΟ τούτο, πάλι. Τι να σημαίνει, άραγε; Δεν έχω παρά να ψάξω στο μέρος που ανέφερε το σημείωμα. Πριν απ' όλα, όμως, πρέπει να μάθω αν είχε συμβεί τίποτα στη Ραμόνα. Έτσι, χωρίς να το καταλάβω, το μυαλό μου πετάει στο μπαρ του Χάιμι. Βρίσκεται εκεί γύρω στην περιοχή και ήξερα, όπως το ξέρουν όλοι, πως μέσα στα ιδιαίτερα του έχουν τα αρχηγεία τους οι πιο μεγάλες συμμορίες και κρύβουν κάθε είδους βρομοδουλειά.

Σχίζω το χαρτάκι, γεμίζω το πιστόλι μου και κλειδώνω το διαμέρισμα. Μόλις κατεβαίνω κάτω, βλέπω πως ο ήλιος είχε κρυφτεί και πως ο ουρανός έχει γεμίσει μολυβιά σύννεφα. Μερικές σταγόνες πέφτουν εδώ κι εκεί.

Μπαίνω στην «κλούβα» μου και ξεκινάω για το μπαρ του Χάιμι. Σ' ολη την διαδρομή προσπαθώ να συναρμολογήσω τα γεγονότα για να καταλήξω σε κάποιο συμπέρασμα. Μια παλιά μου φίλη, αντί να αποταθεί σε έναν ιδιωτικό ντετέκτιβ που αφθονούν έρχεται σε έναν Ομοσπονδιακό σαν εμένα. Μου αναθέτει να βρω τι είναι αυτό που εμποδίζει ένα μούτρο σαν τον Σέρις να την παντρευτεί και μου κοτσάει από πάνω χίλια δολάρια. Εγώ, επισκέπτομαι τα πουλάκια μου αλλά δεν μπορώ να ανακαλύψω τίποτα. Αργότερα, με επισκέπτεται η Ισπανίδα και μου λέει πως χρειάζεται βοήθεια γιατί απειλούν να την σκοτώσουν. Στο μεταξύ, μου λέει ότι ο Σέρις είναι άντρας της. Γιατί, όμως, αυτή η μυστικότητα; Ένας γάμος, και μάλιστα μεταξύ ηθοποιών, δεν μπορεί να κρατιέται μυστικός, με κανένα τρόπο.

Τώρα, η Νόρα, μια κι ο ρόλος που υποδύεται η Ισπανίδα ήταν αρχικά δικός της, κι επειδή φαντάζεται πως η Ραμόνα στέκεται εμπόδιο στον γάμο της, θα μπορούσε να σκαρώσει την όλη υπόθεση, πληρώνοντας μερικά παλιοτόμαρα. Κι όλα αυτά για να αναγκάσει την Ισπανίδα να αφήσει ελεύθερο τον Σέρις. Ωραία. Τώρα, όμως, το πράγμα έχει παραγίνει. Γιατί, τα παλιοτόμαρα, ως υποθέσουμε, έχουν απαγάγει τη γυναίκα. Ως εδώ, μπορεί να υποτεθεί ότι το κίνητρο όλων αυτών των γεγονότων ήταν η ζήλεια της Νόρας. Αλλά στο σημείο που βρίσκομαι τώρα εμφανίζεται το πραγματικό κίνητρο. Τα χαρτιά.

Τα χαρτιά για τα οποία μου είχε γράψει η Ραμόνα στο σημείωμα. Αυτό δείχνει ότι η Ισπανίδα ήξερε εκ των προτέρων γιατί την κυνηγούσαν. Και όμως, μου το έκρυψε. Γιατί να μου το κρύψει, αφού θα μπορούσε μια τέτοια αποκάλυψη να σημάνει το τέλος της υποθέσεως.

Όταν σταματάω έξω από το μπαρ του Χάιμι, διαπιστώνω ότι βρέχει ραγδαία. Ανασηκώνω τον γιακά της γκαμπαρντίνας μου, διορθώνω τον παναμά μου και μπαίνω.

ΕΝΑ κύμα ζεστού αέρα με τυλίγει και για μια στιγμή νοιώθω να πνίγομαι. Διασχίζω το πλήθος που έχει μαζευτεί εκεί μέσα, κυνηγημένο από την βροχή και κατευθύνομαι προς τον πάγκο. Ο Χάιμι είναι ένας παλιός τρόφιμος των φυλακών που έχει βγει με εγγύηση, έχει ανοίγει τούτο το μπαρ και κάνει χρυσές δουλειές, κρύβοντας ταυτόχρονα, όπως είπαμε, ένα σωρό βρομοδουλειές. Επόμενο είναι να μη συμπαθεί τους αστυνομικούς και μάλιστα τους Ομοσπονδιακούς. Γι αυτό, μόλις με βλέπει να πλησιάζω, το στραβό μούτρο του κάνει μια γκριμάτσα δυσαρέσκειας. Ακουμπάει πάνω σ' ένα σφουγγάρι με το οποίο καθάριζε στον πάγκο και γέρνει μπροστά.

«Ποιος κακός αέρας σ' έφερε εδώ, Κόσιον;» με ρωτάει.

«Το ένστικτό μου, Χάιμι,» του απαντάω. «Είμαι βέβαιος ότι είσαι ανακατωμένος σε κάποια βρομοδουλειά πάλι. Αν συμβαίνει κάτι

τέτοιο, θα σε χώσω μέσα, χωρίς πολλές διατυπώσεις.»

Αφήνει ένα γρύλισμα.

«Καλά θα κάνεις να στρίβεις, Τζι-Μαν,» μου λέει. «Ξέρεις πολύ καλά ότι τους χαφιέδες σαν του λόγου σου σιχαίνομαι να τους βλέπω κι εγώ κι οι πελάτες μου.»

«Εντάξει, ομορφούλη μου,» λέω. «Πες μου, όμως, μήπως κανένα από τα καθάρματα που κρύβονται στα ιδιαίτερά σου έφερε σήμερα μια ωραία Ισπανίδα;»

Κάτι σκληρό ακουμπάει στην πλάτη μου και μια σφουριχτή φωνή ψιθυρίζει στ' αυτιά μου: «Αν θες να το μάθεις, Τζι-Μαν, προχώρα κι ανέβα στις σκάλες αριστερά. Στην παραμικρή κίνηση, θα σε καρφώσω.»

Αναγνωρίζω την φωνή του Αλ Χόκερ. Αν δεν ξέρετε τον Αλ Χόκερ, να σας τον συστήσω. Και για συντομία, μόνο με λίγες λέξεις- το πιο παλιό τόμαρο από τα παλιό τόμαρα. Κάποτε, οι Κυβερνητικοί Πράκτορες τον είχαν στείλει μέσα για επτά χρόνια. Κι αυτός ήταν ο κυριότερος λόγος που με κάνει να υπακούσω.

Διασχίζω ξανά το πλήθος, χωρίς να πάψω να αισθάνομαι το σκληρό αντικείμενο στην πλάτη μου, προσπαθώντας να σκεφτώ καθαρά. Η επέμβαση του Χόκερ με έχει βγάλει από το σκοτάδι. Και σκέφτομαι ότι θα είναι καλύτερα να τον αφήσω να με οδηγήσει όπου ήθελε, ελπίζοντας ότι κάτι θα βγει από αυτό. Γιατί όσοι έχετε ακούσει να μιλούν για τον γερο-Κόσιον ή έχετε διαβάσει τα κατορθώματά του, δεν θα απορήσετε αν σε διάστημα τριών δε-

υτερολέπτων κάνω τον Χόκερ να τρίβει τα μούτρα του κι εγώ να στέκομαι μπροστά του με το πιστόλι του στο χέρι μου.

Ανεβαίνω γοργά τα δώδεκα σκαλοπάτια και βρίσκομαι σ' έναν φωτισμένο διάδρομο. Σε λίγο, όμως, σκοτεινιάζει ενώ ταυτόχρονα νοιώθω έναν δυνατό πόνο πίσω από το αυτί μου.

Η Ραμόνα νεκρή

ΛΟΙΠΟΝ, παιδιά, εδώ αρχίζω να βιάζομαι. Δεν θα σας αφηγηθώ πώς ξέμπλεξα από έναν επαρχιώτη αστυνόμο που με ανακάλυψε σε ένα χαντάκι αγκαλιά με την Ισπανίδα. Το πράγμα καταντάει ύποπτο εκ πρώτης όψεως. Αφήστε με να σας πω ότι η Ραμόνα ήταν νεκρή. Μάλιστα! Με βρίσκουν αγκαλιά με μια νεκρή. Έχει φάει μια σφαίρα στον κρόταφο και υποτίθεται ότι η σφαίρα αυτή έχει βγει από το πιστόλι που κρατάω στο χέρι μου. Το πράγμα θα ήταν εύκολο αν μπορούσα να αποδείξω ότι ήμουν ο διάσημος Λέμι Κόσιον, ένας από τους άσους του Ομοσπονδιακού Γραφείου Αναζητήσεων. Δεν μπορούσα, όμως, γιατί, βλέπετε, οι μάγκες που είχαν σκαρώσει τη δουλειά με είχαν αφήσει με το... σώβρακο!

Μάλιστα, κύριοι, ο Λέμι Κόσιον αγκαλιά με μια νεκρή, μέσα σ' ένα χαντάκι, κάτω από τη βροχή και

με το... σώβρακο. Πάντως, καταφέρνω να τηλεφωνήσω στη βάση μου και να έρθει ένα υπηρεσιακό αυτοκίνητο να με πάρει.

Τώρα, τα πράγματα έχουν πάει άλλη πορεία. Εφ' όσον έχει διαπραχτεί φόνος, μπορώ να αναλάβω την υπόθεση επίσημα με απεριόριστο πεδίο δράσεως. Ύστερα από μιας ώρας συνομιλία με τους ανώτερους, τα καταφέρνω και κατόπιν με το ίδιο υπηρεσιακό αυτοκίνητο και τυλιγμένος σε μια φόρμα που μου έχουν βρει, πάω στο διαμέρισμά μου. Περιττό να σας πω ότι, αν και νωρίς, πέφτω ξερός στο κρεβάτι.

Ξυπνάω από το κουδούνισμα του τηλεφώνου. Σηκώνω το ακουστικό αδιαμαρτύρητα κι ακούω τη φωνούλα της Τζιν να μου χαϊδεύει τα αυτιά.

«Καλησπέρα, Λέμι.»

«Γεια σου, κούκλα μου. Μπας και τηλεφωνείς για να μάθεις για την υγεία μου;»

«Όχι, αλλά για να σε ρωτήσω από τότε άρχισες να κυκλοφορείς με το σώβρακο;»

Γελάω καθώς φοράω τις παντούφλες μου. Ρίχνω μια ματιά στο ρολόι μου και βλέπω ότι είναι 8 παρά 10.

«Θα σου εξηγήσω αύριο, αγάπη μου. Έχεις τίποτα για μένα;»

«Ναι. Ένα τηλεφώνημα από την Νόρα Φαρλέϊ. Νομίζω πως είναι εκείνη η κοκκινομάλλα που γλυκοσαλιαρίζετε χτες. Σε περιμένει, λέει, στο σπίτι της Ραμόνα. Παρκ Άβενιου 3069. Πρόσθεσε ότι είναι μεγάλη ανάγκη.»

Δεν ξέρω γιατί, αλλά ακούγοντας αυτά τα λόγια με πιάνει ανε-

ξήγητη βιασύνη. Πετάω ένα βιαστικό «γεια σου» στην Τζιν, αφήνω το ακουστικό και ορμάω στο μπάνιο. Ύστερα, ντύνομαι όπως-όπως και ρίχνω από πάνω μου μια δεύτερη γκαμπαρντίνα που έχω κατά σύμπτωση.

ΟΤΑΝ κατεβαίνω, έχουν περάσει δέκα λεπτά ακριβώς. Η βροχή έχει δυναμώσει περισσότερο. Ψάχνω για την «κλούβα» μου αλλά θυμάμαι ότι την έχω αφήσει έξω από το μπαρ του Χάιμι. Γεμάτος νεύρα, τρέχω προς τον κοντινότερο σταθμό ταξί, πηγαίνοντας σύρριζα στους τοίχους για να γλιτώσω από την βροχή.

Βρίσκω στο τέλος ένα ταξί και δίνω την διεύθυνση, τάζοντας στον ταξιτζή ότι θα είχε δέκα δολάρια παραπάνω, αν έφτανε σε λιγότερο από ένα τέταρτο.

Αυτό, σε άλλη περίπτωση, θα ήταν εύκολο. Τώρα, όμως, είναι αδύνατον. Βροχή σαν αυτή και μεγάλη ταχύτητα δεν συμβιβάζονται. Πάντως, ο οδηγός είναι φιλότιμο ανθρωπάκι και σε 20 λεπτά φτάνουμε στον προορισμό μας. Τον πληρώνω και πηδάω έξω σαν τρελός.

Πιάνω τον θυρωρό – που βγαίνει να δει τι συμβαίνει – από τα πέτα και τον ρωτάω πού μένει η Ραμόνα. Μου απαντάει ότι το διαμέρισμά της είναι στον 5^ο όροφο, νούμερο 79. Παίρνω το ασανσέρ και ανεβαίνω. Βρίσκω το 79, αρπάζω το πόμολο κι ανοίγω την πόρτα βίαια.

Η πρώτη μου εντύπωση είναι ότι κάποιος άλλος έχει μπει εδώ

μέσα πριν από μένα. Ψάχνω να βρω πού είναι ο πίνακας των ιπποτών. Τον βρίσκω και μαζί μ' αυτόν βρίσκω και την Νόρα. Ο μεν πίνακας είναι ανασηκωμένος αποκαλύπτοντας έτσι ένα χωνευτό χρηματοκιβώτιο. Όσο για την Νόρα, είναι πεσμένη μπρούμυτα στη βάση του τοίχου. Όταν σκύβω πάνω της γεμάτος άγρια προαισθήματα διαπιστώνω ότι ευτυχώς είναι ζωντανή. Λίγο ξεραμένο αίμα στο κεφάλι της μου δίνει να καταλάβω ότι τον είχαν χτυπήσει από πίσω.

Την σηκώνω και την βάζω να ξαπλώσει σ' έναν καναπέ. Φέρνω λίγο νερό, βρέχω ένα πανί και το ακουμπάω στο μέτωπό της. Κατόπιν επιστρέφω στο χρηματοκιβώτιο. Η πόρτα του φέρνει σημάδια βίας. Ανοίγοντάς το, διαπιστώνω αυτό που φοβάμαι. Είναι άδειο.

Πάω παράμερα κι ανάβω τσιγάρο. Τα πράγματα εξελίσσονται με υπερβολική ταχύτητα. Ξέρω τώρα ότι η Νόρα έχει μάθε για τα χαρτιά που ανέφερε η Ραμόνα στο σημειώμά της. Συγχρόνως, όμως, το έμαθε κι ο Χόκερ. Έτσι την έθεσε εκτός μάχης και πήρε εκείνος τα χαρτιά. Και τώρα, σίγουρα, θα γιορτάζει το γεγονός στο μπαρ του Χάιμι, στο αρχηγείο του. Λοιπόν, δεν πρέπει να χάνω χρόνο. Άλλωστε, η Νόρα αργεί να συνέλθει.

Πιάνω το τηλέφωνο και δίνω οδηγίες στον πράκτορα Σέργκας κι ύστερα παίρνω τον επιθεωρητή Ο' Χάγκαν και του συστήνω να φέρει μαζί του και ένα αυτοκίνητο των πρώτων βοηθειών. Μετά,

ρίχνομαι ορμητικά στις σκάλες, μια και τα δυο ασανσέρ είναι κατεπιλημένα. Περιμένω ώσπου να φανεί ένα άδειο ταξί, μπαίνω μέσα και του δίνω την διεύθυνση του Χάιμι

ΜΕΣΑ σε λιγότερο από είκοσι λεπτά βρίσκομαι έξω από του Χάιμι, τρέχοντας προς το μπαρ. Ανασηκώνω τον γιακά της γκαμπαρντίνας μου, χαμηλώνω το μπορ του καπέλου μου και μπαίνω σκυφτός. Βιαστικά, προχωράω προς την σκάλα. Με την άκρη του ματιού μου βλέπω τον Χάιμι απασχολημένο σε ένα τραπέζι στο βάθος.

Ανεβαιώνω προσεκτικά τα σκαλιά, βγάζοντας το πιστόλι μου. Μια-μια πλησιάζω τις πόρτες που βρίσκονται στον διάδρομο όπου με χτύπησε ο Χόκερ και κολλάω το αυτί μου. Μια θορυβώδης συζήτηση ανάμεσα σε γνώριμες φωνές μου δίνει να καταλάβω ότι έχω βρει εκείνο που ζητάω.

«Με γέλασες, Χόκερ,» λέει η φωνή του Τζο Σέρις. «Με πρόδωσες. Δεν έπρεπε να σ' εμπιστευτώ. Σε πλήρωσα για να με απαλλάξεις από έναν εφιάλτη και τώρα μου τον παρουσιάζεις πιο τρομερό. Αλλά από ένα παλιοτόμαρο σαν εσένα, όλα να τα περιμένεις. Τι άλλο θέλεις τώρα, λοιπόν;»

«Μη θυμώνεις, μορφονιέ,» λέει η σφυριχτή φωνή του Χόκερ. «Θα μάθεις σύντομα τι ζητάω. Έχω ένα ωραίο σχέδιο.»

Σπρώχνω την πόρτα απότομα και στέκομαι στο κατώφλι με το

πιστόλι στο χέρι. Περιμένω να δω τα πουλάκια μου να τρέμουν.

«Ακίνητοι!» προστάζει.

Ωστόσο, ο μόνος που αρχίζει να τρέμει είναι ο Σέρις, που είναι καθισμένος ανάμεσα σε δυο γορίλες του Χόκερ. Ο ίδιος ο Χόκερ γελάει σαρκαστικά.

«Καλώς όρισες, Τζι-Μαν,» λέει. «Αυτό δείχνει ότι είσαι αρκετά πεισματάρης. Πάντως, σε περιμέναμε.»

Ταυτόχρονα, κάτι σκληρό και κρύο ακουμπάει στον σβέρκο μου και μια φωνή προστάζει:

«Πέτα το πιστόλι και σήκωσε τα χέρια ψηλά, αγόρι μου!»

Αφήνω το πιστόλι μου να πέσει στο πάτωμα, μαλώνοντας τον εαυτό μου που όποτε βιάζεται δεν φροντίζει μερικά πραγματάκια, σαν αυτό δηλαδή. Πάντως, σηκώνω τα χέρια μου. Δεν φοβάμαι. Θυμόσαστε τι σας είπα όταν ο Χόκερ μου κόλλησε το πιστόλι στην πλάτη καθώς συζητούσα με τον Χάιμι στο μπαρ; Ε, λοιπόν, και σ' αυτή την θέση που βρίσκομαι δεν νοιώθω άσχημα. Δεν μου είναι καθόλου δύσκολο να ελευθερωθώ. Λέω, λοιπόν:

«Μωρέ μπράβο σου, Χόκερ. Είσαι τρομερά έξυπνος. Ποτέ δεν φαντάστηκα ότι θα με περιμένεις. Πού τον είχες κρυμμένο αυτόν τον μόρτη που με μάγκωσε από πίσω; Σίγουρα, σε κανένα άλλο δωμάτιο.»

Το γέλιο του Αλ Χόκερ γίνεται ακόμα πιο σαρκαστικό.

«Πολλά λες,» απαντάει. «Κι όλο βλακείες. Μόλις βγήκα από τη φυλακή όπου μ' έχωσαν οι χαφι-

έδες σας, έβαλα λίγο μυαλό. Η αλήθεια είναι ότι προσέχω πολύ.»

Εδώ, καγχάζω επειδή διαφωνώ. Για την ακρίβεια, του λέω:

«Κάνεις λάθος, λουλουδι μου. Λάθος, ότι προσέχεις πολύ. Αν πρόσεχες, όπως λες, αφ' ενός μεν θα είχες σκαρώσει ένα καλύτερο κόλπο για να απαλλάξεις τον Σέρτις από την Ραμόνα...»

Βλέπω να σχηματίζεται στα χείλη του ένα χαμόγελο και καταλαβαίνω ότι δεν ήταν όλο το κόλπο καμωμένο για να απαλλάξει τον Σέρτις από την Ραμόνα. Ήσαν στη μέση και τα χαρτιά. Γι αυτά δεν ήξερα τίποτα ακόμα.

«Τέλος πάντων,» λέω. «Βέβαια, δεν ξέρω τίποτε γι αυτά τα χαρτιά. Δεν τα κανόνισες καλά, όμως. Σκότωσες την Ραμόνα γι αυτά.»

Δεν ξέρω αν έχετε καταλάβει ότι εγώ, ο πολύς Κόσιον λέω τέτοιες βλακειές. Θα σας το πω, όμως. Προσπαθώ να κερδίσω χρόνο. Έχω τηλεφωνήσει, όπως θα θυμόσαστε, στον συνάδελφό μου τον Σέργκας και τώρα τον περιμένω να καταφτάσει με τους μάγκες του Εφ Μπι Άι και μαζί του ο επιθεωρητής της Μητροπολιτικής Αστυνομίας.

Ακούω κατόπιν θόρυβο κάτω και καταλαβαίνω ότι είναι καιρός να δράσω. Έτσι και κάνω. Δηλαδή, λυγίζω τα πόδια μου και σωριάζομαι μονοκόμματος στο πάτωμα, υπολογίζοντας να πέσω πάνω στο πιστόλι μου. Το αρπάζω και πυροβολώ κατ' ευθείαν στην λάμπα που φωτίζει το δωμάτιο. Το δωμάτιο βυθίζεται στο σκοτάδι κι εγώ την ίδια στιγμή κάνω μια κυκλική κίνηση γύρω

από το σώμα μου, με σκοπό να φύγω από την αρχική μου θέση.

Είναι καιρός, γιατί μερικά πιστόλια μπουμπουνάνε εκκωφαντικά και σφαίρες χώνονται στο πάτωμα. Βλέπω τις λάμπες και πυροβολώ προς τα εκεί. Ακούω, μεν, κραυγές που δείχνουν ότι έχω πετύχει, αλλά ταυτόχρονα διαπιστώνω την γκάφα που έχω κάνει. Έχω προδώσει τη θέση μου. Μα είναι αργά. Αισθάνομαι κάτι καυτό να μου τρυπάει την σάρκα και νοιώθω το κεφάλι μου να βουίζει. Καθώς χάνω τις αισθήσεις μου, ακούω ομαδικά βήματα κι απανωτούς πυροβολισμούς.

Η καλή μέρα αρχίζει μ' ένα φιλί

ΟΤΑΝ συνέρχομαι για τα καλά, βλέπω έναν λευκοφορεμένο γιαιτρό σκυμμένο από πάνω μου.

«Θα ζήσει,» λέει.

Τον πιάνω από τον γιακά.

«Ποιος θα ζήσει,» λέω.

Ο Σέργκας μου πιάνει το χέρι και γνέφει στον γιατρό να αποσυρθεί.

«Έννοια σου, Λέμι, είσαι εκτός κινδύνου,» μου λέει. «Ο γιατρός το είπε για να σε τρομάξει. Σε χτύπησαν άσχημα, όμως. Πάρα λίγο να μας αφήσεις χρόνους.»

Προσπαθώ να ανασηκωθώ και νιώθω ισχυρό πόνο στο στήθος. Μόνο τότε καταλαβαίνω ότι έχω χτυπηθεί εκεί.

«Είμαι εφτάψυχος,» λέω. «Πες μου, όμως, τι έγινε, Τόμυ;»

Ο πράκτορας κοιτάζει το ρολόι του.

«Λέμι, με συγχωρείς, αλλά δεν μπορώ να μείνω άλλο. Πρέπει να πάω στο γραφείο.»

«Μα τι ώρα είναι;»

«Εφτάμιση, το πρωί.»

«Αμάν! Κι ήμουν αναίσθητος όλη την νύχτα;»

«Συνήλθες δυο-τρεις φορές, αλλά για λίγο. Λοιπόν, φεύγω. Έξω περιμένει ο Ο'Χάγκαν. Θέλει αυτός να σου τα πει όλα.»

Χαιρετάει και βγαίνει. Σχεδόν αμέσως, μπαίνει ο αγαπητός μου φίλος, ο Ο'Χάγκαν. Αν δεν τον ξέρετε... καλύτερα να μη τον μάθετε.

Με πλησιάζει, μου λέει ένα ξερό «πώς είσαι» με απότομη φωνή και συνεχίζει:

«Τα μάθαμε όλα. Η υπόθεση ήταν πολύ μπερδεμένη. Χάρη στις ομολογίες του Σέρις και του Χόκερ, όμως, βρήκαμε κάποια σειρά. Πριν παντρευτεί την Ρίτα Ραμόνα, ο Σέρις είχε παντρευτεί τρεις άλλες. Από καμιά, όμως, δεν πήρε διαζύγιο, κατά το συνήθειό του, γιατί όλα ήταν σε βάρος του και θα αναγκαζόταν να πληρώνει διατροφές, πράγμα που δεν συμβιβαζόταν με την οικονομική του κατάσταση. Επίσης, διατηρούσε στο χρηματοκιβώτιό του όλα τα χαρτιά που αποδεικνυαν τους τρεις γάμους του.

«Με την Ρίτα Ραμόνα παντρευτήκαν κρυφά κι ύστερα της εξομολογήθηκε το μυστικό του, εξορκίζοντάς την να μη το μαρτυρήσει σε κανέναν την στιγμή που η ευτυχία τους κρεμόταν από αυτό. Μάλιστα, της εμπιστεύτηκε την φύλαξη των χαρτιών. Τα πράγματα πήγαιναν καλά ώσπου ο Σέρις γνώρισε την Νόρα Φάρλεϊ, την ερωτεύτηκε κι αποφάσισε να την παντρευτεί. Αυτό, όμως, δεν ήταν τόσο εύκολο τώρα. Η Ρίτα Ραμόνα το έμαθε και για να μη της φύγει, από υπερβολική αγάπη – μόνο έτσι εξηγείται – άρχισε να τον απειλεί ότι θα έκανε γνωστό το μυστικό του αν εγκατέλειπε την συζυγική εστία. Διαζύγιο νόμιμο αποκλειόταν να του δώσει. Ο Σέρις αναγκαζόταν να μένει κοντά της χωρίς, όμως, να προκαλεί υπόνοιες ότι ήταν παντρεμένοι, την στιγμή που κυκλοφορούσαν δύο άλλες νόμιμες γυναίκες του. Η τρίτη είχε πεθάνει. Επειδή, όμως, δεν μπορούσε να αντέξει τον εφιάλτη – η κοκκινομάλλα τον είχε επηρεάσει πολύ – αποφάσισε να ενεργήσει αλλιώς.

«Έπρεπε με κάθε τρόπο να βρει τα χαρτιά και να απαλλαγεί από την Ραμόνα. Σ' αυτό χρησιμοποίησε τον Χόκερ. Φαντάσου, Λέμι – εδώ η φωνή του γίνεται πολύ φιλική - εμπιστεύτηκε ένα μυστικό αν αυτό σ' ένα τέτοιο μούτρο. Φυσικά, αυτό ήταν ουρανοκατέβато για τον Χόκερ. Από τη μια ξεβίαζε την Ραμόνα να φύγει από την πόλη κι από την άλλη της ζητούσε να αφήσει τον Σέρις ελεύθερο, ήξερε αυτή πως.

NATO, σκέφτομαι, αυτό είναι. Αυτή ήταν η μικρή λεπτομέρεια που είχε παραλείψει να μου πει και που της στοίχισε την ζωή. Γιατί, αν μου έλεγε για τα χαρτιά, θα φρόντιζα να τσιμπηθεί ο Σέρις και όλα θα ησύχαζαν.

«Βλέποντας, όμως,» συνέχισε ο Ο' Χάγκαν, «ότι η Ραμόνα δεν συμμορφωνόταν με τις απειλές του αποφάσισε να ενεργήσει πιο δραστικά. Άρχισε να την παρακολουθεί, να γίνεται πιο τολμηρός, ώσπου στο τέλος αποφάσισε να την βάλει στο χέρι. Την απήγαγε. Την βασάνισε ώσπου έμαθε πού έκρυβε τα χαρτιά και κατόπιν την σκότωσε. Τότε ανακατεύτηκες εσύ στη δουλειά, αλλά εσένα δεν μπορούσε να σε σκοτώσει γιατί ήσουν Τζι-Μαν κι ο θάνατος ενός Τζι-Μαν θα μπορούσε να ξεσηκώσει όλες τις αστυνομίες εναντίον του. Γι αυτό σε έθεσε εκτός μάχης και σε άφησε με το σώβρακο σε ένα χαντάκι αγκαλιά με μια νεκρή. Αυτό είναι όλο.»

«Φίνα δουλειά, Ο' Χάγκαν,» λέω.

Ο επιθεωρητής ξεροβήχει και ξύνει το κεφάλι του, ανασηκώνοντας λίγο το καπέλο του.

«Βρήκαμε και τη Νόρα Φαρλεϊ,» λέει. «Όλα εντάξει. Ανυπομονούσε να σε δει, αλλά δεν την άφηναν οι γιατροί. Δεν έχει μπλεχτεί καθόλου στη υπόθεση.»

Σκέφτομαι την γκάφα που έκανα όταν την υποπετεύθηκα, αν και είχα δίκιο από μια μεριά, αφού η κατάσταση έδειχνε εναντίον της.

«Λοιπόν,» λέει ο επιθεωρητής, «δεν πιστεύω να θέλεις να μάθεις τίποτα άλλο. Φεύγω.»

Λέει και βγαίνει. Εγώ ετοιμάζομαι να την αράξω μέσα στα σκεπάσματά μου και να σκεφτώ την υπόθεση που έχει φτάσει σε τούτο το αποτέλεσμα, όταν ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μέσα – ποια νομίζετε; - η Τζιν! Μάλιστα, η Τζιν, η κοπέλα που είχε σταλεί από το Υπουργείο Δικαιοσύνης να βοηθήσει τον γερο-Κόσιον στις δουλειές του.

Μπαίνει και βροντάει την πόρτα πίσω της.

«Ακούς εκεί να μη μ' αφήνουν να δω τον ήρώ μου!» λέει.

Στρέφεται προς το μέρος μου και το βλέμμα της γεμίζει χάδι. Με πλησιάζει και κάθεται στην άκρη του κρεβατιού μου. Μου πιάνει το πρόσωπο ανάμεσα στα χέρια της.

«Λέμι μου,» λέει, «τι πήγες να πάθεις;»

Τι να σας πω; Καλύτερα τίποτα. Αλλά, είναι ώρα να τελειώνω. Και θα τελειώσω χαριτωμένα, δηλαδή, με ένα φιλή. Μη ξεχνάτε πως είναι πρωί και πως πιστεύω ότι μια καλή μέρα αρχίζει με ένα φιλή και μάλιστα δοσμένο από την Τζιν!

ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ

Επιμέλεια έκδοσης:
Γιώργος Βλάχος

Η παρούσα ανάρτηση είναι
copyright του συγγραφέα και του
blog baoula.

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

Τεύχος #3 - Απρίλιος 2016

Επιλογή-Εισαγωγικό σημείωμα: ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΛΑΧΟΣ
Επιμέλεια-επεξεργασία: ΠΑΝΟΣ ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Περισσότερος Κορίνης
ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΤΖΙΜΜΥ ΚΟΡΙΝΗΣ

Ο Τζιμμυ Κορίνης είδε την πρώτη του αστυνομική ιστορία δημοσιευμένη (και πληρωμένη) σε ηλικία 14 ετών κι έγινε συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων πλήρους απασχολήσεως στα 18 γράφοντας για το θρυλικό περιοδικό ΜΑΣΚΑ (όπου αργότερα έγινε Διευθυντής Συντάξεως για 11 χρόνια) και το ΜΥΣΤΗΡΙΟ καθώς και άλλα μεγάλα ελληνικά περιοδικά (ΕΜΠΡΟΣ, ΕΛΛΗΝΙΔΑ, ΦΑΝΤΑΣΙΑ, ΠΡΩΤΟ, ΜΠΟΥΚΕΤΟ, ΦΑΝΤΑΖΙΟ κ.α).

Στον χώρο του κινηματογράφου μήκη με την ταινία «Νυχτοπερπατήματα» και μια σειρά διαφημιστικών ταινιών που έγραψε και σκηνοθέτησε και μεταπήδησε στην τηλεόραση γράφοντας και σκηνοθετώντας δύο κωμωδίες καταστάσεων, δυο θρίλερ 13 και 9 επεισοδίων καθώς και πέντε 55-λεπτα θρίλερ για λογαριασμό της Κρατικής Τηλεόρασεως. Επίσης, έγραψε 24 επεισόδια για μια άλλη αστυνομική σειρά της Κρατικής Τηλεόρασεως και ένα θρίλερ 9 ημίωρων επεισοδίων που σκηνοθέτησε ο Νίκος Ζαπατίνας. Χρημάτισε Διευθυντής Συντάξεως των εκδόσεων AUTO EXPRESS και AUTO SALON και για σύντομο χρονικό διάστημα ένας από τους τρεις αρχισυντάκτες της εφημερίδας «Απογευματινή». Ήταν Associate Producer στην αμερικάνικη ταινία BLIND DATE με πρωταγωνιστές τους Keir Dulea και την Kirsty Alley κι έγραψε το αρχικό σενάριο που ξεκίνησε την διδυμη παραγωγή για τον Χριστόφορο Κολόμβο.

Τρία από τα μυθιστορήματά του δημοσιεύτηκαν σε πολλές συνέχειες στο εβδομαδιαίο περιοδικό ΕΙΚΟΝΕΣ και τέσσερις από τις προηγούμενες νοβέλες του κυκλοφόρησαν σε βιβλία. Για ένα σύντομο χρονικό διάστημα χρημάτισε Γενικός Διευθυντής του τηλεοπτικού καναλιού STAR CHANNEL.

Εξήσε 27 χρόνια στο Λονδίνο, όπου έγραψε δύο βιβλία για τον εκδοτικό οίκο New English Library και ήταν τακτικό μέλος της Writers Guild of Gt Britain και της Directors Guild of Gt Britain. Πρόσφατα, το σενάριο του Columbus – The Story Never Told πουλήθηκε (option) στην Αυστραλο-Γαλλική κινηματογραφική εταιρεία Vivre Films. Επίσης, το σενάριο του Quest For Troy επιλέχτηκε στα 32 finalists διεθνούς διαγωνισμού σεναρίων.

Ο Τζιμμυ Κορίνης είναι τακτικό μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Σκηνοθετών ενώ υπήρξε μέλος της Εταιρείας Συγγραφέων της Βρετανίας (WGBG) και της Εταιρείας Σκηνοθετών της Βρετανίας (DGGB).

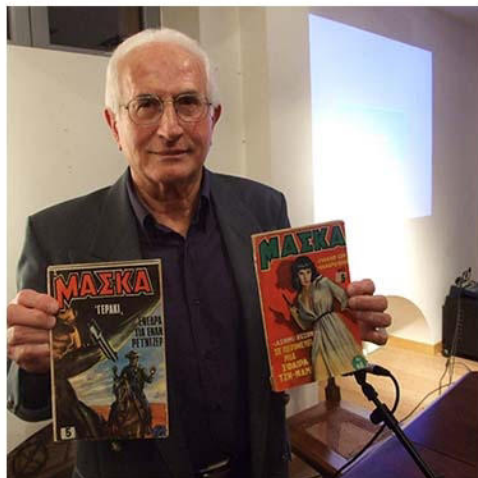
Ταινίες

Νυχτοπερπατήματα (σεναριογράφος)
Blind Date (Associate Producer)

Τηλεοπτικές Σειρές

Ως συγγραφέας/σκηνοθέτης: Ένας τρελός κι απίθανος κόσμος (24 ημίωρα επεισόδια) Το περίπτερο (12 ημίωρα επεισόδια) Ο δολοφόνος που έκλαιγε (13 ημίωρα επεισόδια) Το μαύρο κλειδί (9 ημίωρα επεισόδια) Μπούμερανγκ (55λεπτη τηλεταινία) Ο άνθρωπος που δεν ήθελε να πεθάνει (55λεπτη τηλεταινία) Το ξύπνιο πουλί (55λεπτη τηλεταινία) Το προαίσιμα (55λεπτη τηλεταινία) Μ' ένα σμάρτο... τρία τραγούδια! (55λεπτη τηλεταινία)

Ως σεναριογράφος: Ποιος είναι ο ένοχος (24 ημίωρα επεισόδια) Παγίδες του καλοκαιριού (9 ημίωρα επεισόδια)

Σενάρια

Columbus- The Story Never Told (Περιπέτεια) Hemlock – The Last Days of Socrates (Ιστορικό δράμα) Quest for Troy (Βιογραφικό Σίλιαν) The Curse of Oedipus (Ιστορικό δράμα) The Hour of the Phoenix (Πολιτικό θρίλερ) Last Sensible Man (Επιστημονική φαντασία) Much Ado About An Orgasm (Μαύρη κωμωδία) Nightmares Are Only Dreams (Δράμα) Incurably Romantic (Ρομαντική κωμωδία) Summer Traps (Ρομαντικό θρίλερ) Perfect Plan, Perfect Crime (Σύντομη ιστορία εγκλήματος) Man With A Jinx (Σύντομη μαύρη κωμωδία) Βάνα Λεάνδρου – Ντετέκτιβ! (Τηλεοπτικά αυτοτελή επεισόδια) Ιστορίες με απρόοπτο τέλος (Τηλεοπτικές αυτοτελείς τηλεταινίες)

Βιβλία

Στην Ελλάδα:

Θύελλα στη Μακεδονία (Εκδόσεις Βασδέκη) Παιχνίδι με τον θάνατο (Εκδόσεις Βασδέκη) Οι δολοφόνοι κάνουν λάθη (Εκδόσεις Βασδέκη) Ο θάνατος δεν απογειώθηκε (Εκδόσεις Λιβάνη) Γνωμικά και Αποφθέγματα (Εκδόσεις Βασδέκη), Επίγραμμα θανάτου (Εκδόσεις ΔΟΛ), Η τρίτη ψήφος (Εκδόσεις Γαβριηλίδης), Επιθανάτιος γρίφος (Εκδόσεις Γαβριηλίδης), Η ώρα του Φοίνικα (Εκδόσεις Γαβριηλίδης)

Στην Αγγλία: Swiss Family Robinson (New English Library) The Three Caballeros (New English Library)

Δημοσιευμένα μυθιστορήματα: Γυμνά πτώματα («Μάσκα») Ο Χάρος έτρεχε από πίσω («Μάσκα») Σκότωσέ με τυφεκιά («Φαντασία»), 20 συνέχειες) Ο θάνατος δεν απογειώθηκε («Εικόνες», 20 συνέχειες) Επίγραμμα θανάτου («Εικόνες», 25 συνέχειες) Τριπλό αίνιγμα («Εικόνες», 35 συνέχειες)